MARTA ŁABĘCKA

(Bez)vadní

Připomeň mi naši minulost

román

(Bez)vadní 2

Copyright © Marta Łabęcka 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Markéta Páralová Tardy, 2025
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5480-9 (pdf)

MARTA ŁABĘCKA

(Bez)vadní 2

Připomeň mi naši minulost

přeložila Markéta Páralová Tardy

Prolog

Zapomínat na něho bylo jako noční obloha, která okouzluje svou krásou, zatímco ty nejsi schopna ani zvednout hlavu, aby ses na ni podívala. Jako stát o samotě a odvracet pohled od hvězd s vědomím, že člověk, který ti je kdysi dával, je nyní stejně nedosažitelný jako ony.

Zapomínat na ni bylo jako místnost bez východu, ve které jsi uvízl sám a jejíž stěny neustále rezonují jejím smíchem. Jako její stín tančící v rohu během bezesných nocí, kdy ležíš v peřinách nasáklých její vůní a cítíš, jak je s každým dalším dnem méně a méně zřetelná, stejně jako tvé vzpomínky.

Kapitola 1

O ŠEST LET POZDĚJI

Realita dovede zklamat. Josephine se o tom přesvědčila mnohokrát. Neměla by tedy být překvapená, že po letech přemýšlení, jaké by to bylo vrátit se do rodného města, ji čekalo jen zklamání. Když se po nesčetných nočních můrách, v nichž se toulala nenáviděnými ulicemi a volala na někoho, kdo ji nikdy neslyšel, skutečně ocitla zpátky v Moretonu, necítila vůbec nic.

Svou reakci mohla obhajovat tím, že jí ještě nedochází, co se kolem děje. Měla však celé dva týdny, aby se se svým návratem vyrovnala. Letenka na její jméno ji pronásledovala pokaždé, když otevřela poštu. Desítky kartonových krabic, do nichž poslední dny pečlivě balila uplynulých šest let svého života, jí taky nenechávaly žádný prostor pro luxus, aby to všechno popřela.

Moc dobře věděla, jaká je hodnota toho, co dělá, když se vrací do města, v němž všechno začalo a ještě víc skončilo. Přesto ve svém srdci nedokázala najít ani jednu z tolika emocí, které by ji v tu chvíli měly provázet. Ani stopu po tom, co cítila, když toto místo opouštěla v domnění, že to dělá nadobro. V posledních šesti letech se stala lhostejná k mnoha věcem.

„Připravená?“

Mužský hlas ji přinutil odvrátit hlavu od známé fasády budovy a otočit se ke snoubenci. Carter si ji pozorně prohlížel tajemným pohledem. Chvíli přemítala, jestli dokáže vyčíst, co se jí honí hlavou.

Vzápětí se však ozval znovu, aniž by čekal na její odpověď, a rozptýlil tak veškeré pochybnosti.

„Pojďme. Už je to tak dlouho, co jsi neviděla své rodiče, že se určitě nemůžeš dočkat, až se s nimi znovu setkáš."

„Stejně jako se oni těší na mě," odpověděla po pravdě. *Takže vůbec,* dodala pro sebe v duchu.

Carterovi však poslala naučený úsměv. Fungoval dokonale jako vždycky, protože on bez náznaku podezření pokynul řidiči, který je sledoval v zrcátku. O chvíli později se dveře auta otevřely a Josie vděčně uchopila řidičovu ruku, když jí pomáhal vystoupit.

Pocítila sotva znatelný závan větru, když její oči zkoumaly důvěrně známou fasádu budovy a marně na ní hledaly výrazné změny. Žádná proměna nenastala ani v jejím srdci.

„Je tu hezky," poznamenal Carter a pozoroval dům obklopený zelení, která s blížícím se podzimem pomalu měnila barvy. „Nechápu, proč ses vždycky bránila tomu, abychom tvou rodinu navštívili."

„Protože všechno, co jsem potřebovala ke štěstí, jsem měla v Bostonu," přiznala a Carterova ruka ji objala kolem pasu. Jako kdyby toto gesto bylo odměnou za to, co řekla. „Kromě toho musíš uznat, že maloměsta nejsou nic pro tebe."

„*Ty* jsi vyrostla v městečku, a přesto jsi pro mě téměř ideální," odpověděl tak láskyplně, že ono „téměř" znělo *skoro* jako záměrná urážka.

Na první pohled bylo zřejmé, že Carter Bateson pochází z jiného světa. I když stál na štěrkové příjezdové cestě největšího a nejbohatšího domu v Moretonu. Všechno, počínaje držením jeho dokonalého těla přes způsob, jakým se díval na ostatní, až po oblečení, které měl na sobě, bylo křiklavým důkazem peněz a moci, vedle níž Sinclairovi vypadali jako docela průměrná rodina.

Josephinino rozhodnutí v otázce volby životního partnera daleko předčilo očekávání jejích rodičů. Ona – dcera, která nikdy nebyla dost dobrá – se měla stát manželkou muže, který je v každém pro ně

důležitém ohledu předčil. Byly doby, kdy to Josie vnímala jako výsměch za všechno, co od nich zažila. Tento žertík se však velmi rychle obrátil proti ní. Lillian i její manžel se do kandidáta na zetě zamilovali. Respektive do všech výhod, které příchod někoho takového do rodiny přináší.

Carter ji dovedl ke dveřím, které se otevřely ještě dřív, než stačili zaklepat. Někdo na druhé straně zřejmě čekal, až se rozhodnou přijít blíž.

„Pane Batesone, slečno Sinclairová." Žena s neznámou tváří je přivítala plachým úsměvem. „Račte vstoupit."

Josephině málem vyklouzla z úst otázka, kde je paní Murphyová. Celou dobu podvědomě a možná naivně předpokládala, že je stále hospodyní v jejím rodném domě.

Rodiče už na ně čekali v hale, a přestože od jejich posledního setkání uplynul více než rok a půl, Josephine připadalo, že přivítání přišlo příliš brzy. Kdyby to záleželo jenom na ní, tak by k tomu nikdy nedošlo.

Ale na její názor se nikdo neptal, stejně jako na mnoho dalších otázek, takže jediné, co mohla udělat, bylo narovnat záda a zvednout bradu a hluboko v sobě skrýt všechny zášti, které čas a vzdálenost nezahojily.

„Konečně jste tady," ozvala se Lillian, jakmile si potřásli rukama a pronesli zdvořilá slova na uvítanou. „Už jsme si říkali, jestli se něco nestalo."

Josephine vůbec nepřekvapilo, že tato starost a přátelský úsměv směřuje ke Carterovi a ne k ní. Neměla to rodičům za zlé. Koneckonců měli vždycky zvláštní zálibu ve všem *dokonalém*.

„Josephine se postarala o to, abychom přišli moderně později," zažertoval lehce, ačkoliv věděla, že jí ještě úplně neprominul, že na ni musel na letišti čekat. Z mnoha věcí, které její budoucí manžel nesnášel, byla nedochvilnost na prvním místě. „Bylo neuvěřitelně těžké ji na letišti najít," dodal a přitáhl ji blíž k sobě.

„No, mohla jsi ten čas využít alespoň k tomu, aby ses postarala o svůj zevnějšek. Vedle Cartera vypadáš dost uboze."

Josie se držela, aby nezakoulela očima. *Jak jí tohle chybělo.*

„Taky tě ráda vidím, mami.“ Ignorovala kousavou poznámku a rozhodla se nepouštět do diskuse o tom, jak vypadá po sedmihodinovém letu, který navíc strávila na jehlových podpatcích a v elegantních šatech, protože chtěla po boku snoubence náležitě vypadat.

„Pojďme do obývacího pokoje.“ Anthony pokynul hlavou a vydal se naznačeným směrem, přičemž se s Carterem téměř okamžitě pustil do diskuse o jejich oblíbených tématech, která se vždy točila kolem financí, ekonomiky a Batesonova impéria v Bostonu.

Zato Josephine, navzdory několikaletému vztahu s mužem, jehož téměř celý život se skládal právě z těchto věcí, je stále považovala za neskutečně nudná témata k hovoru. Pořád ji nudila. Proto podle pravidla výběru menšího zla zaměřila pozornost na lidi, kteří na ně čekali v obývacím pokoji.

„Josephine!“ William přistoupil k mladší sestře s překvapivým nadšením. „Rád tě po tolika letech zase vidím.“

Její bratr na rozdíl od rodičů naštěstí nikdy nepocítil potřebu ji v Bostonu navštívit, takže jejich poslední setkání se uskutečnilo téměř před sedmi lety během svátků u prarodičů ve Skotsku. V úplně jiném životě.

„Já tebe taky,“ odpověděla mu se slabým úsměvem, trochu udivena jeho reakcí. Vypadal, jako by ho skutečně těšilo, že ji vidí.

„Pojď, představím tě dvěma nejdůležitějším lidem svého života.“ Přivedl ji k ženě s dítětem v náručí, která stála trochu stranou.

V reakci na toto prohlášení se na něho rusovláska rozpačitě usmála, ačkoli její oči jasně zářily štěstím.

„Moje žena Crystal a naše dcerka Nicole.“ Něžně holčičku pohladil po hlavičce, což by William, kterého znala, nikdy neudělal. „Na chvíli vás tu nechám a půjdu pozdravit Cartera.“

„Ráda vás konečně poznávám a omlouvám se, že až teď,“ začala Josephine zdvořile, aby se vyhnula trapnému tichu. Mezi mnoha věcmi, které propásla, protože se Anglii vyhýbala jako čert kříži, byla i bratrova svatba a narození neteře.

Crystal to však odbyla mávnutím ruky.

„Vůbec se tím netrap. Teď nás budeš mít ažaž, když budeme bydlet v jednom domě."

Oplatila jí úsměv, i když tomu vřelému a laskavému přístupu bratrovy ženy tak docela nevěřila. Jestli ji život po Carterově boku něčemu naučil, pak tomu, že nemá věřit všemu, co vidí na první pohled.

„Alespoň budu mít příležitost strávit nějakej čas se svou neteří. Ahoj, já jsem Josephine." Natáhla k dívence ruku a snažila se, aby to znělo co nejpřátelštěji.

„Vypadáš jako já!" Nicole její pozdrav ignorovala a natáhla ruku, aby se dotkla jejích vlasů. Druhou rukou ukázala na svoje. „Podívej! Maj stejnou barvu."

„Máš pravdu, jsou velmi podobný," přikývla, protože holčiččin postřeh byl naprosto správný. Nicole rozhodně zdědila typické vlastnosti rodiny Sinclairových a svými tmavými vlasy a modrýma očima se podobala otci a potažmo i Josephine.

„Josephine," ozval se za jejími zády Carterův hlas a přiměl ji otočit se. „Už budu muset."

„Tak brzy?" Než stačila odpovědět, ozvala se Josiina matka. „Doufali jsme, že si s námi dáš oběd. Přece jen jsme se tak dlouho neviděli," dodala lítostivým tónem.

„Bohužel mám dnes ještě několik schůzek, které nemohu přesunout. Někdy jindy," ujistil ji laskavě, ale Josephine si byla téměř jistá, že to nebude tak brzy, jak by si její rodiče přáli.

„V takovém případě tě bereme za slovo. Možná nás některý den navštívíš v kanceláři? Vždycky máme velkou radost, když tě vidíme," vmísil se do hovoru Josephinin otec, když si s budoucím zetěm potřásl rukou na rozloučenou.

„Samozřejmě, velmi rád."

„Budeš mi chybět." Když se ocitli venku, těžce si povzdechla.

Ještě když žili v Bostonu, Carter často odjížděl nebo trávil celé dny v kanceláři, ale Josephine už byla s tímto stavem věcí smířená. Věděla,

že dříve či později se snoubenec do jejich bytu vrátí. Tentokrát mělo odloučení trvat mnohem déle.

„Nepřeháněj, miláčku. Budu jen hodinu cesty odtud," odbyl její slova pokrčením ramen. „To je mnohem blíž, než jsme byli v posledních týdnech."

„Co z toho, když budeš mít pořád spoustu práce, takže se u mě vůbec nezastavíš," odpověděla, než se stačila kousnout do jazyka.

„Josephine, tohle už jsme probírali mnohokrát." Carter si povzdechl a v očích se mu na okamžik objevil stín rozmrzelosti jako vždy, když se musel opakovat. „To není za trest, je to nejlepší řešení pro všechny. Já se potřebuju soustředit na firmu a ty potřebuješ… pro tebe je to příležitost dohnat ztracený roky a seznámit se s bratrovou rodinou. Je to lepší, než kdybys měla trávit dny sama v bytě a já bych se o tebe strachoval, místo abych se věnoval věcem, které jsou opravdu potřeba. Tomu všemu přece rozumíš, ne?"

Kývla hlavou. Už před nějakou dobou se vzdala naděje, že by mělo smysl o tomto tématu diskutovat.

„Slibuju, že se uvidíme nejdříve, jak to půjde, ano?" Pohladil ji po tváři, spokojený s její tichou odpovědí. „V nejbližších dnech musím letět do Bostonu na poslední schůzku představenstva. Než uzavřu všechny nejnutnější záležitosti týkající se stěhování, budu v jednom kole, takže kdyby se něco dělo, volej mé asistentce, ano?"

Neřekla mu, že na ženu, která pro něho pracuje, vůbec nemá číslo. Tohle Carter slyšet nechtěl. Proto jenom znovu přikývla na znamení souhlasu.

Většinu času věřila, že Carter je to nejlepší, co ji mohlo potkat. Nevyžadoval od ní lásku, alespoň ne takovou, jakou zažila, když jí bylo osmnáct. Mladý milionář chtěl od budoucí ženy především to, aby splnila očekávání. A to bylo něco, co Josephine uměla navýsost dobře.

I tentokrát se jí to podařilo, protože se na ni usmál. Vypadal, jako kdyby se mu výrazně ulevilo.

„Zavolám, až budu mít chvilku. Miluju tě."

„Já tebe taky," odpověděla tiše a sledovala, jak se snoubenec vzdaluje a nastupuje do auta.

> · + · <

Nebyla si jistá, co má čekat, až vejde do svého starého pokoje. Jestli jí ještě nějaké místo v domě dokázalo způsobit bolest, kterou při návratu do Moretonu očekávala, byl to právě její pokoj.

Předtím, ve společnosti Cartera a rodiny, bylo snadné soustředit se na něco jiného, ale když se ocitla konečně sama, nemohla už před minulostí nadále utíkat. Mohla jen doufat, že v sobě najde dostatek sil se s ní vyrovnat.

Místnost byla očividně připravena na její příjezd, takže nikde nebylo ani to nejmenší zrnko prachu. Kromě čistého povlečení, jejích kufrů a kartonových krabic, které do Moretonu dorazily ještě před ní, bylo všechno přesně jako v okamžiku, kdy pokoj naposledy opustila. Vypadalo to, jako by se zastavil čas.

Nemohla se rozhodnout, jestli jí připadá neuvěřitelnější to, že od té doby uplynulo už šest let, nebo to, že je zase tady. Ve svém pokoji, ve svém domě, ve svém rodném městě, ačkoliv si přísahala, že už se sem nikdy nevrátí. Jak je vidět, byla dokonalým příkladem toho, že osud nelze ošidit.

Nejistě vešla do pokoje, skoro jako kdyby čekala, že zpod postele každou chvíli vyskočí příšera, v niž věřila, když jí bylo osm let. Podvědomě však věděla, že tato opatrnost nemá nic společného se strachem z výplodů dětské fantazie.

Jediné nebezpečí, které na ni v pokoji číhalo, byly její vlastní vzpomínky – a ty představovaly mnohem větší hrozbu než příšery pod postelí.

Pomalu se procházela pokojem. Snažila si z paměti vybavit, jak na stěnu za letních večerů dopadaly sluneční paprsky, také v paměti hledala kroky, které před lety dělala s naprostou jistotou, protože znala místa, kde parkety na podlaze pod její vahou vrzaly. Teď tu

bylo všechno známé i cizí zároveň, patřilo jí to, ale zároveň to patřilo někomu jinému, koho kdysi znala.

Nakonec se zastavila v půli cesty mezi postelí a stolem. A jak tam tak stála, zády k oknu, v mysli jí naskočila vzpomínka. Uvědomila si, že přesně na tomto místě stála, když to všechno skončilo.

Až k nevíře, jak byla živá. Přestože od té doby uběhly roky a přestože dělala všechno, aby na ni nemyslela, tak nyní, když stála mezi těmi stejnými zdmi, které byly svědky loučení, si dokázala bez sebemenší námahy vybavit každý, i ten nejmenší detail.

A tehdy to pocítila. První píchnutí bolesti jako špendlík zabodnutý do jedné z mnoha zacelených ran, které nosila hluboko uvnitř, skryté před zraky těch, pro které měla být dokonalá.

Poprvé po letech si dovolila být na okamžik slabá. Na pár vteřin ho pustila do své hlavy, a když se dívala na místo, kde stál toho dne, kdy se viděli naposledy, málem ho tam spatřila. Pamatovala si všechno tak zřetelně, že kdyby mohla, snadno by dokázala přenést na papír všechny emoce, které vyjadřovaly jeho tmavě hnědé oči a slzy stékající po jeho tvářích, když jí vyprávěl o setkání v budoucnosti, k němuž nikdy nedojde.

A hned nato, stejně náhle a bez varování, všechno zmizelo. Vrátila se do přítomnosti a pevně za sebou zavřela dveře, za nimiž se vzpomínky skrývaly. Když to udělala, pronikavé bodání se zmírnilo v tupé pulzování, které už tak dobře znala, protože ji nikdy neopustilo. Občas bylo nepříjemné a tížilo ji jako pomyslná a neviditelná koule u nohy, kterou za sebou všude vláčela. Ale to bylo nic.

Nic ve srovnání s utrpením, které zažila v minulosti.

A nic ve srovnání s utrpením, které zažije, až se ta minulost nepozorovaně přikrade, vrátí se k ní a zničí vše, co za uplynulých šest let vybudovala.

Kapitola 2

Sny byly odjakživa nástrojem, kterým Josephine její mysl jednou za čas připomínala, že každou vteřinu dne strávila sebeklamem a obelháváním ostatních.

Někdy dokázala po Carterově boku prožít celý večer na důležitém banketu, v drahých šatech a s tak přesvědčivým úsměvem na tváři, že sama začínala věřit, že je šťastná. Někdy dokázala celé týdny nemyslet na minulost a žít, jako kdyby se nikdy nestala. Někdy přemýšlela nad tím, jak bude vypadat její svatba, a ani na vteřinu ji nenapadlo, že svůj vysněný den už jednou plánovala – když jí bylo osmnáct a ležela na pláži pod oblohou plnou zářivých hvězd a po jejím boku byl někdo úplně jiný.

Ale pokaždé, když získávala jistotu, že se všechny rány po její první lásce zahojily, zaútočila na ni vlastní mysl, a to zrovna když byla nejzranitelnější.

Začalo to krátce po začátku prvního semestru, kdy se intenzivně snažila přizpůsobit nové realitě. Chodila na přednášky, navazovala přátelství, poznávala kampus i město a zdálo se, že to *nějak* zvládá. Když však přišla noc a ona po celodenním fungování usínala, jako by své srdce na jiném kontinentu vůbec neopustila, vzpomínky ji přepadaly právě ve snu.

Dobré sny byly různé. Někdy jí připomínaly skutečné události z jejich společné minulosti – zdálo se jí o procházkách po pláži před východem slunce nebo o dlouhých rozhovorech za svitu měsíce. Jindy sledovala

výjevy, které byly pouhým výplodem její fantazie. Zdálo se jí o něm, jak stojí u dveří její koleje, nebo o společné budoucnosti, kterou jí slíbil, když se loučili. Viděla sebe o pár let starší a jeho, jak se na ni dívá hnědýma očima se stejnou něhou, a dvě děti, jak na ni volají: „Mami."

Noční můry se objevovaly méně často, ale působily mnohem větší spoušť, ačkoli se jejich scénář nikdy nezměnil. Ve zlých snech stál Chase vždycky na okraji útesu a ona ho běžela zachránit před pádem dolů. Křičela jeho jméno a snažila se ho varovat před nebezpečím. On ji však nikdy neslyšel a ona byla příliš pomalá na to, aby ho zachránila. Vždycky se o zlomek vteřiny opozdila a jenom mohla sledovat, jak jeho tělo mizí ve zpěněné vodě.

Pokaždé se probudila s výkřikem a celá zpocená. Někdy po takových snech strávila zbytek noci skrčená v koupelně a zbavovala se veškerého obsahu žaludku. Čekala, až se rozední a ona bude moct utéct sama před sebou, bezpečně se schovat v davu lidí na univerzitě.

Už si nepamatovala, kolik měsíců uplynulo, ale nakonec sny postupně přestaly přicházet tak pravidelně. A tehdy začala její hra s vlastní myslí.

Po čtyřech týdnech klidného nočního spánku poprvé uvěřila, že se začala vzpamatovávat, a rozhodla se to oslavit setkáním s kamarády z ročníku. O několik hodin později se probudila s pláčem a v hlavě měla stále živou vzpomínku, jak její kluk padá z útesu.

Neexistovalo žádné pravidlo. Někdy spala klidně celé měsíce a pak přišel týden, kdy pět nocí ze sedmi prožívala nejlepší okamžiky života.

Ani to ji nezachránilo, protože se už dávno naučila, že některé rány jsou tak hluboké, že je nedokáže zahojit ani čas.

Jediné, co mohla udělat, bylo postavit jasnou hranici, aby minulost, která ji v noci navštěvovala, neničila přítomnost budovanou ve dne. Tak na tom tehdy pracovala.

Našla si přítele a později se stala jeho snoubenkou. On byl po většinu času ideálem. Nastěhovala se k němu a plánovala společný život. Jenom občas se v noci modlila, aby ji neprobudily vzpomínky na někoho jiného.

Josephine každopádně žila v přesvědčení, že má minulost zcela pod kontrolou, pevně uzavřenou a oddělenou od přítomnosti. Proto tak snadno souhlasila s návratem do Moretonu. Byla si jistá, že to, co bylo, už její plány na budoucnost nezhatí.

Sny se objevily hned první noc. Jako by se jí vlastní mysl rozhodla dokázat, že se mýlila, když se domnívala, že návrat proběhne tak hladce. Protože následující týden a půl byla každá hodina odpočinku odrazem života, který vedla, když tenkrát obývala ty stejné čtyři stěny.

Na konci druhého týdne si připadala, jako by se vrátila na začátek, kdy se bála zavřít oči v obavě, co si pro ni podvědomí připravilo tentokrát. Sny byly mnohem živější, realističtější a hůře na ně po probuzení dokázala zapomenout, takže někdy potřebovala dlouhé minuty strávené zíráním do stropu, než se vzpamatovala natolik, aby byla připravená setkat se s ostatními členy rodiny.

Roky strávila tím, že si nový život ohrazovala pevnými valy, ale po čase zjistila, že jsou ze skla. Navíc první kameny do té důmyslné konstrukce byly vrženy zevnitř.

„Dobré ráno!“ Crystal ji přivítala se stejně nadšeným úsměvem, jaký ji provázel každé ráno.

Josie se snažila vší silou skrýt mírně vyděšený povzdech. Ještě si nezvykla na tu největší změnu v rodném domě. A přestože už uběhly dva týdny, přítomnost dalších lidí ji stále překvapovala.

„Ahoj.“

„Marie ti nechala snídani v lednici, pokud nemáš chuť na něco jiného.“

Mariina kuchyně byla další z věcí, kterým se snažila přivyknout, protože si dům vždycky spojovala s vynikajícími pokrmy paní Murphyové.

„Můžeš se tu cítit jako doma, vždyť je to taky tvůj domov.“

„Od tý doby, co jsem tu bydlela, se toho hodně změnilo,“ řekla a hned toho zalitovala, protože si uvědomila, že si Crystal její slova mohla vyložit špatně. Ještě se nenaučila, jak má se švagrovou mluvit.

Nebyla to jen změna vybavení, patrná na první pohled, díky níž místnosti ztratily část temné aury. Dům, který Josephine znala, byl tichý a studený, ale i když ji někdy ohromoval velikostí, protože pro ni byl příliš velký, naučila se v tomto skličujícím prostoru nacházet klid a útěchu.

Zato nyní byl dům plný tepla a různorodých zvuků. Neustále se tam něco dělo, někdo mluvil, Nicole se smála, dívala se na pohádky nebo si hrála s hračkami, ze kterých se ozývaly veselé melodie. Dům *žil* a Josie si jen těžko zvykala na novou tvář místa, v němž strávila osmnáct let života.

„Nemyslela jsem to vůbec špatně," dodala na vysvětlenou, jakmile se posadila s hrnkem kávy a připraveným jídlem. „Naopak. Jsem ráda, že je vám tady dobře, protože když jsem tu bydlela já, bylo tady… smutněji."

„Je to rozhodně lepší než ve městě," přikývla Crystal. Vypadala, jako by se jí ulevilo, že našla něco, čím by mohla navázat hovor. „Celej život jsem bydlela v Londýně a ani za nic bych nechtěla, aby Nicole vyrůstala v neustálým shonu. Zato tady máme ráj, a dokonce i William dává přednost životu tady před hlavním městem, i když musí do kanceláře dojíždět."

Josephine si byla téměř jistá, že nikdo předtím za celou historii města nepovažoval Moreton za ráj.

„A vlastně, kde máš Nicole?" zeptala se a ignorovala zmínku o bratrovi.

„Je u sebe." Crystal kývla hlavou ke schodům vedoucím do patra. „Sarah na ni dohlíží, abych mohla chvíli pracovat, ale nějak mi to nejde." Ztěžka si povzdechla a s neskrývanou nelibostí pohlédla na architektonické projekty rozložené před sebou.

„Dneska se na tebe ptala. Doufám, že jí promineš, že ti stále říká klon, a ne teta. Snažím se jí to vytlouct z hlavy, ale asi to chvilku potrvá. To slovo se jí zalíbilo."

Tentokrát byl Josephinin úsměv o něco upřímnější. Čtyřletá holčička byla rozhodně jejím oblíbeným členem rodiny a zatím byla tím nejlepším, co ji po návratu potkalo.

„Netrap se tím, nemám s tím žádnej problém. Koneckonců jsme si opravdu podobný, takže můžu být její starší dvojče," zasmála se a citovala dívčina slova.

„Tvoje máma byla štěstím bez sebe, když se ukázalo, že zlatý geny Sinclairů zvítězily a malá zdědila vzhled po Williamovi. Celý mý těhotenství se bála, že dítě bude zrzavý a pihovatý," vysvětlila Crystal a zamávala pramenem svých ohnivých vlasů.

„Jo, to je celá matka." Josephine nemohla říct, že by ji chování rodičů nějak překvapilo. „Nejdůležitější je, aby malá zdědila povahu po tobě, ne...," odmlčela se, protože si uvědomila, co málem řekla. „Ne po nikom z mý rodiny," dokončila a neúspěšně se snažila zakrýt přeřeknutí. V první chvíli bylo jasné, že má na mysli bratra.

„Vím, že bych se do toho neměla plést, ale chtěla bych si s tebou promluvit o tvým vztahu s Williamem," prohlásila Crystal a podívala se na Josii s nadějí v hnědých očích. „Jestli nemáš nic proti."

Měla, a to hodně. Samozřejmě že měla. A přesto svůj odpor neventilovala nahlas.

Od prvního dne se k ní členové rodiny i tři lidé, kteří pro ně pracovali, chovali laskavě a s upřímným zájmem. Crystal se s ní každý den snažila navázat rozhovor, jako by s ní opravdu chtěla vytvořit rodinný vztah. Neodradila ji ani odtažitost, se kterou se k ní Josephine chovala.

Josie neměla jakýkoli důvod k podezření, ale přesto stále nevěřila, že ta vřelá, rodinná atmosféra je něco víc než umělá fasáda. A rozhodně nevěřila v upřímnost Williamových úmyslů, když se choval, jako by odjakživa byl jejím bratrem a ne nepřítomnou osobou v jejím životě, které se přes veškerou snahu nedokázala vyrovnat.

Možná se chovala dětinsky, ale neuměla jen tak jednoduše vymazat osmnáct let dospívání s vědomím, že ji rodiče nemají rádi, protože není tak dokonalá jako on. Viděla, že on se snaží, ale nedokázala se na něho dívat jako na bratra, a i *kdyby* se to měla jednou naučit, potřebovala by k tomu mnohem více času.

Proto když se domem rozlehl zvonek, který ji zachránil před rozhovorem s Crystal, málem seskočila ze stoličky.

„Půjdu otevřít," vyhrkla, než odešla z místnosti. Udělala to tak rychle, že švagrová ani nestačila zareagovat.

Prakticky se rozběhla ke dveřím, i když z pochopitelných důvodů nečekala, že by na druhé straně někdo mohl čekat zrovna na ni. O to větší bylo překvapení, když se ukázalo, že ano. Poprvé po dlouhé době se upřímně a zeširoka usmála.

„Paní Murphyová!"

Na druhé straně dveří stála šedovlasá žena a nevěřícně si ji měřila od hlavy až k patě.

„Ach, Josephine." Jenom tolik ze sebe dokázala vypravit, než se jí hlas úplně zlomil dojetím.

Dívka udělala krok, aby ji objala, a v jejím srdci se rozlil dávno zapomenutý pocit tepla. V tu chvíli se jí na okamžik zdálo, že je doma. Jejich bývalá hospodyně jí připadala mnohem křehčí, než když se loučily. Josie pocítila příval něhy k ženě, která se o ni po léta starala víc než vlastní matka.

„Je vám dobře?" zeptala se jí, když ji vedla do obývacího pokoje a pomohla jí posadit se na pohovku.

Hospodyně přikývla.

„Omlouvám se, ale už se vzpamatovávám. Jen nemůžu uvěřit, že jsi tady." Paní Murphyová natáhla vrásčitou ruku a láskyplně ji pohladila po tváři. „Vypadáš krásně. A tak vyspěle."

Josephine cítila, jak se břemeno, které v sobě nosila od příjezdu, stává lehčím, a s úlevou si oddechla. Na krátký okamžik si užívala vřelosti, kterou jí přinášela pouhá přítomnost někoho z jejího starého života, a dovolila si zapomenout, kolik se toho změnilo od doby, kdy se viděly naposledy. Tu chvíli však brzy narušil Crystalin příchod.

„Napadlo mě, že vám udělám čaj," vysvětlila a položila na stůl tác se dvěma šálky. „Nechám vás tu o samotě a půjdu se podívat na Nicole."

„Jak jste se dozvěděla, že jsem zpátky?"

„Tvůj bratr mi to řekl," odpověděla a celou dobu držela Josephine za ruku, jako kdyby stále nemohla uvěřit, že je tady. „Zlatý chlapec, ten William, vyrostl z něho dobrý člověk. Jsme pořád v kontaktu od doby, co mě přesvědčil, abych odešla do důchodu. Nevěděla jsi to?"

„Moc často spolu nemluvíme." Josephine zrudly tváře rozpaky, když na sobě ucítila pohled paní Murphyové. Ta žena ji znala od narození a snadno pochopila, co se za těmi čtyřmi prostými slovy skrývá.

„Ach, zlatíčko. Pro tebe je to úplně cizí člověk, že?" Třesoucíma se rukama zvedla ze stolu šálek čaje. „Dopřejte si čas. A dej mu šanci. Vám oběma jsem měnila pleny, takže vím, co říkám, když tvrdím, že to oba potřebujete."

„Omlouvám se, že jsem vás nepřišla navštívit," změnila Josephine co nejjemněji téma, protože pochopila, že mluvit o Williamovi je jako přecházet z deště pod okap. „Měla jsem to udělat, ale potřebovala jsem trochu času, abych si zvykla na… tohle." Volnou rukou ukázala na místnost, ve které seděly.

„Vždyť víš, že bych ti to nikdy nemohla mít za zlé," ujistila ji paní Murphyová láskyplným hlasem, který Josie tak důvěrně znala. „Kromě toho tuším, že staří přátelé z tvého návratu nemají velkou radost, takže se nedivím, že jsi měla spoustu práce."

Josie cítila, jak se její tělo znovu napjalo, a bezděčně se přikrčila. Na podobná slova nebyla připravená a žena jí zcela nevědomky zasadila bolestivou ránu.

„Vlastně ani nevědí, že jsem se vrátila," vysvětlila a snažila se zachovat lehký tón. „Uběhlo hodně času a od mého odjezdu jsme spolu nebyli v kontaktu. Určitě za ty roky začali žít po svém a já se jim do toho teď nechci míchat."

„Chápu." Starost, která se hospodyni viditelně zračila ve vrásčité tváři, naznačovala, že tomu tak skutečně je.

Před šesti lety byla paní Murphyová tichým pozorovatelem událostí, které vedly k tragédii. Mnohokrát se po ránu míjela s Chasem, když zůstal přes noc. Uspokojovala Archerův věčný hlad a poslouchala

milostné škádlení Ethana a Valerie, aby pochopila, jak jsou tito kamarádi v Josephinině životě důležití.

„Takhle je to prostě lepší," dodala ještě Josephine, jako by tím mohla změnit, co si paní Murphyová myslí.

„Tak… vyprávěj. Co se u tebe za celé ty roky událo?" Stačila prosba provázená vřelým, povzbudivým úsměvem, aby nepříjemné téma opustily a přešly k takovému, které Josephine umožnilo zapomenout na vyřčenou polopravdu.

Chtěla se vidět s Archerem nebo Valerií? Samozřejmě. Dala by téměř cokoli za zprávy o tom, jak se jejich životy vyvinuly. Jediná věc, která byla větší než tato touha, byl strach, který jí bránil kohokoli z kamarádů kontaktovat.

Valerie nepsané pravidlo zákazu kontaktu po Josephinině odjezdu porušila jen jednou. Rok poté, co se viděly naposledy, jí napsala sms, že se s Ethanem budou brát a že by byli rádi, kdyby se přece jen objevila.

V té době se sotva začala dávat dohromady po rozchodu s Chasem a věděla, že by setkání s ním neunesla. Kromě toho objevit se na chvíli v jeho životě a vzápětí zmizet by vůči němu bylo necitlivé. Proto na zprávu ani neodepsala a Valerie se ji už nikdy nepokusila kontaktovat.

Situace s Archerem byla trochu jiná, ale stejně špatná. Několikrát spolu mluvili. Když Josephine cítila, že jí docházejí síly bojovat dál, sáhla po telefonu a zavolala mu, jak slíbila výměnou za to, že se postará o Chase. Vždycky jí to zvedl, i když ho probudila uprostřed noci, a prostě s ní byl. Nezáleželo na tom, co v tu chvíli potřebovala, on jí to poskytl. Až do posledního telefonátu.

Zavolala mu poté, co odmítla Carterovu žádost o ruku. Řekla, že se chce vrátit domů k Chaseovi, k tomu, co měli, protože už nevydrží ani den života, který vede. Archer ji vrátil zpátky na zem a řekl jí, že se nemá kam vracet. Vlastně jí pohrozil, že jestli někdy Chase milovala, ať zůstane, kde je, a zavěsil.

A tak zůstala a ještě toho večera se s omluvou vydala do Carterova bytu. Ten jí odpustil a ona nabídku k sňatku přijala. Neudělala to

z lásky, v žádném případě ne z lásky k muži, kterého si svolila vzít. Tehdy to bylo prostě to jediné, co jí zbývalo.

Myslela si, že spojení s mužem ji pevně zakotví na druhé straně oceánu. Dlouho žila ve falešném pocitu bezpečí. Iluzorním, protože nepředpokládala scénář, v němž bude přinucena vrátit se právě kvůli Carterovi.

Malá pravděpodobnost, že se věci vyvinou, jak se vyvinuly, ji ještě více sváděla uvěřit, že ji stihlo antické *fátum*. Na podporu této teze Josephine napomohl i fakt, že si sama často připadala jako hrdinka řecké tragédie. Všechny její činy vedly ke katastrofě.

Kapitola 3

Venku už byla nějakou dobu tma, když ticho v Josephinině pokoji přerušilo zaklepání na dveře. Odtrhla pohled od okna, do něhož rytmicky bušily kapky podzimního deště, a podívala se ke dveřím. Vytušila, že je to Crystal, která se s ní po odchodu paní Murphyové ještě dvakrát pokusila zapříst hovor o Williamovi, a tak se rozhodla předstírat, že si už lehla do postele.

K její nelibosti se však dveře bez jejího vyzvání otevřely, rusovláska nahlédla dovnitř a s potěšením zjistila, že její oběť ještě nespí.

„Ahoj," usmála se krátce a zavřela za sebou dveře dřív, než Josephine stačila protestovat. „Nicole právě usnula, takže jsem si pomyslela, že teď už si můžeme nerušeně popovídat."

Josephine na tento rozhovor neměla sebemenší chuť, ale kvůli odhodlanosti své švagrové se začínala smiřovat s myšlenkou, že se tomu nevyhne. Kromě toho jí Carter pořád opakoval, že se někdy chová jako dítě, a ne, jak se na dospělou ženu sluší a patří. Proto přikývla a narovnala se v křesle, v němž nečinně seděla už příliš dlouho, takže jí nepříjemně zakřupaly klouby, když konečně změnila polohu.

„Vidím, že sis ještě úplně nevybalila." Crystal bradou ukázala na hromadu kartonových krabic, které od Josephinina příjezdu pouze změnily místo a nyní stály v rohu a trpělivě čekaly, až jejich majitelka sebere odvahu, aby do nich nahlédla. Zatím se k tomu neschylovalo.

„Chtěla sis promluvit, tak mluv," odsekla ostřejším tónem, než chtěla. „Protože hádám, že jsi nechtěla mluvit o nepořádku v mým pokoji."

„Máš pravdu," poznamenala Crystal a přešla jedovatost v Josiině hlase. „Chtěla jsem si promluvit o tvým vztahu s Williamem. Vím, že si budeš myslet, že to dělám jenom proto, že jsem jeho žena, ale opravdu bych byla ráda, abys mu dala šanci. Opravdu mu záleží na tom, aby si s tebou vytvořil normální vztah."

Josephine neodpověděla. Hlavně proto, že opravdu nechtěla být na Crystal zlá, neboť jí od jejího příjezdu neudělala nic špatného a byla laskavá a přátelská. V tu chvíli ji však žádná milá slova nenapadla.

Crystal však její mlčení považovala za povolení pokračovat:

„A omlouvám se, že se do toho míchám, ale chtěla bych, abys měla úplnou představu o tom, co se ve tvý rodině dělo, když jsi tu nebyla."

Josephine si nebyla jistá, jestli to vůbec chce vědět. Nikdy neměla zvláštní pocit sounáležitosti s vlastní rodinou a teď byl ještě menší než dřív. Vlastně se teď chtěla jenom vdát a nemít s rodinou Sinclairových nic společného.

„Měli jsme s Williamem opravdu těžký začátky, protože tvoje matka...," Crystal zaváhala a hledala správná slova, kterými by popsala chování své tchyně. „No, řekněme, že nikdy nebyla mým největším fanouškem."

„Nech mě hádat; chovala se k tobě hrozně a dělala všechno pro to, aby ti ukázala, že nejseš dost dobrá. Rozhodně ne pro jejího dokonalýho syna," ušklíbla se posměšně Josephine. Nepotřebovala to vidět, aby si o té situaci udělala představu. Matčiny schopnosti zažila na vlastní kůži až příliš často.

„Víceméně," přiznala Crystal. „A málem se jí to podařilo, protože jsem byla připravená to vzdát a Williama opustit, ale on to tak nenechal. Řekl Lillian, že si mě vezme bez ohledu na to, co si o tom myslí, takže pokud mě nechce přijmout, může na něho zapomenout."

„Je opravdu nádherný, že můj bratr prohlédl a po téměř třiceti letech poznal, jaká naše matka je. Mám radost z vašeho štěstí, ale

moc dobře nechápu, jak to všechno souvisí s mým vztahem k němu." Tento rozhovor byl stále víc nesnesitelný a Josephine se modlila, aby už rychle skončil.

„Právě o to jde," ignorovala Crystal sarkasmus v jejím hlase. „Teprve tehdy William prohlédl. Teprve když viděl, jak se Lillian chová ke mně, začal mít představu o tom, jaká doopravdy je. Předtím ji viděl jen jako milující a podporující matku a věřil, že taková je i pro tebe, protože prostě netušil, že by mohla být jiná. Neměl důvod domnívat se, že se k tobě chová hůř než k němu, a nechápal, z čeho pramení váš napjatej vztah. Teď..."

„Nemá ponětí." Když Josephine švagrovou přerušila, v jejím hlase už nebyl slyšet sarkasmus. Nebyly v něm žádné emoce a její slova zněla jako vytesaná z ledu. „Nikdo z vás nemá ani v nejmenším ponětí, jakej byl můj život s ní. A neříkám to proto, aby mě někdo litoval. Taková je prostě pravda. Williama jsem neznala a on neznal mě a nezná mě dodnes. Jak je vidět, i matky jsme měli jiný, protože ta moje nebyla milující ani podporující." Vyslovit tak odsuzující slova o ženě, která ji léta ničila, znělo zvláštně.

„Chápu, že se na něho zlobíš," přikývla Crystal, ale Josephine si myslela, že jí vlastně vůbec nerozumí. Kdyby tomu tak skutečně bylo, nechala by pokusů udělat z nich sourozence. „Jen chci, abys věděla, že se opravdu změnil a lituje, že si určitý věci uvědomil příliš pozdě na to, aby váš vztah napravil, než jsi odjela."

„Takže se mu mám vrhnout kolem krku a začít se k němu chovat jako k milovanýmu bratříčkovi? To navrhuješ?"

„Jen navrhuju, abys mu dala šanci."

Josephine pomalu začínala obdivovat tu schopnost ignorovat její kousavé poznámky. Obdivovala i nasazení, s jakým Crystal za svého muže bojovala. Zároveň měla pocit, že dostala odpověď na otázku o pravdivosti citů, které mezi nimi viděla.

„Říkáš, že ho neznáš, ale co ti brání v tom pokusit se ho poznat?" nevzdávala to švagrová. „I když se brzy přestěhuješ ke Carterovi, budeš

mít Lillian stále příliš blízko. Budeš potřebovat oporu, až ti zase začne hrát na nervy. Protože si jistě uvědomuješ, že to udělá. Dokonce i já to vím. Natrápila jsem se s ní dost na vlastní svatbě, abych věděla, že bude rýpat i do tvý. Budeme na tvý straně, když nám to dovolíš."

Josephine jí musela neochotně dát za pravdu. Bylo by hezké pro změnu alespoň jednou v životě zažít, jaké to je nebýt sama proti rodičům. A William se opravdu snažil a ani mu nevadila neochota, s níž se setkával pokaždé, když se pokusil začít s ní mluvit.

„Předpokládám, že nemám co ztratit," řekla částečně proto, aby jí konečně dala pokoj. „Pokusím se být milejší."

„To pro začátek stačí." Crystal jí poslala úsměv, který Josephine bez nadšení opětovala.

Když už byla sama, dospěla k závěru, že se rozhodla správně. Potřebovala nové hranice, něco, co jí umožní soustředit se na přítomnost místo minulosti, která ji stále strašila ve snech.

Opravdu neměla co ztratit, a i kdyby ano, tak jen velmi málo. Nemyslela si totiž, že může být ještě hůř než doposud.

Možná to je mimořádná naivita, nebo dokonce hloupost, zapomeneme-li, že život se nejčastěji řídí pravidlem „vždycky může být hůř".

> · + · <

Než se nadála, všechno, co se jí zpočátku zdálo nové, se stalo rutinou a dny jí začaly splývat. Vstávala, snídala, trávila čas s Nicole a Crystal, snažila se mluvit s Williamem, pokud zrovna byl doma, a večer volala Carterovi. Někdy se jí dokonce podařilo promluvit si přímo s ním, pokud nebyl příliš zaneprázdněný. Konečně ji přestaly pronásledovat sny o minulosti a vypadalo to, že se všechno ubírá správným směrem. Zatím.

„Dobrý den," pozdravila, i když den rozhodně dobrý nebyl, přestože teprve začal.

Od probuzení měla neodbytný pocit, těžký jako hora kamení, že na něco zapomněla. Na něco důležitého, ale za nic na světě nedokázala přijít na to, co by to mohlo být. Ať už to bylo cokoli, cítila se nepříjemně.

„Josie!“ Nicole s radostným výkřikem seskočila z tátova klína a rychle se přitulila k tetiným nohám.

„Krásný den,“ adresovala neteři široký úsměv a shlédla k ní.

„Začínám žárlit,“ ozval se William s hmatatelnou radostí a upozornil na sebe. „Kradeš mi moji vlastní dceru.“

„Je vidět, že je to chytrá holka,“ usmála se kousavě Josie. „Malá má prostě dobrej čich na lidi.“

William se jen zasmál.

Od rozhovoru s Crystal se jejich vztah pomalu posouval kupředu. Zatím se sice jenom oťukávali a byli ve fázi vzájemného neškodného škádlení, ale aspoň kráčeli správným směrem.

Holčička ji nakonec pustila z objetí, vrátila se na své místo na tatínkově klíně a začala si s ním povídat, zatímco Josie přistoupila ke Crystal, která připravovala snídani.

„Na co máš chuť? Dneska kuchyni vládnu já.“ V sobotu měla Marie vždycky volno, což Crystal poskytovalo prostor k přípravě jídel.

„Zatím zůstanu u čaje, necítím se zrovna dobře.“ Podivný pocit stále nepolevoval, měla dojem, že se jí z nevysvětlitelné nervozity svírá žaludek. Skoro jako by její tělo očekávalo, že se brzy něco stane, a bylo připraveno na to, že každou chvíli přijde rána.

„Opravdu vypadáš trochu bledě,“ pokývala Crystal hlavou a svraštila obočí. „Možná by ses měla vrátit do postele a odpočinout si.“

„Ano, *maminko*.“

I když věkový rozdíl mezi nimi byl sotva čtyři roky, Crystal o ni často projevovala velkou starostlivost. Josii to zpočátku vadilo, ale časem si na to začala zvykat. Pochopila, že takovou má prostě povahu.

„Tati, a za kolik dní mi bude pět roků?“

Nicolina otázka přiměla Josii, aby se během přípravy čaje zaposlouchala do jejich hovoru. Ani nevěděla, kdy má neteř narozeniny.

„Počkej, zajíčku, spočítáme to společně.“ William bez váhání odložil telefon a opět dceři věnoval plnou pozornost.

Josephine musela uznat, ač nerada, že bratr má s dcerou skvělý vztah, což podle ní rozhodně hrálo v jeho prospěch.

„Co máme dneska za den?“

„Šestnáctýho září,“ přispěchala s odpovědí Crystal a položila talíř s jídlem na kuchyňský ostrůvek.

Josephine připadalo, jako by ji něco těžkého prudce praštilo do hlavy.

Šestnáctého září, opakoval hlas v její hlavě, ošidně podobný hlasu, který býval její oblíbenou melodií.

Den odjezdu. Den, kdy to všechno začalo a přesně o rok později i skončilo. Teď už dobře věděla, na co zapomněla. Na to, že je to přesně šest let, co ho viděla naposledy.

V Bostonu by to byl jenom další obyčejný den. Možná by toto kruté výročí dokonce propásla. Ale tady, na místě, kde se to všechno stalo, získalo šestnácté září úplně jiný význam.

„Josephine, jsi v pořádku?“ všimla si Crystal jejího podivného chování a o chvíli později se pozornost všech tří soustředila na ni.

„J-jo,“ snažila se oklepat a udržet zdání klidu. „Asi si přece jen půjdu lehnout,“ vyjekla spěšně a co nejrychleji zamířila do svého pokoje.

> · + · <

Nesnášela ztrátu sebekontroly, protože to jen zhoršovalo situaci. A v tu chvíli k ní měla opravdu daleko. Snažila se být nad věcí a oddělit se od svých pocitů tlustou zdí, jak to dělala po zbytek dní v roce, ale dnes to spíš připomínalo stavění hradů z písku uprostřed vichřice.

Nedokázala zapomenout, a to se jí stalo osudným. Věděla, že to nikdy nezmizí. Mohla by ho přestat milovat, mohla by jít dál a chtít žít s Carterem, ale jedna její část by ho ustavičně postrádala.

A šestnáctého září si dovolila jeden den bez lží, jimiž se krmila po zbytek roku. Zítra vstane a bude pokračovat v neustálém boji s nepřátelskými zákoutími své mysli. Nezvané myšlenky bude zahánět do šuplíků, zamykat je, kreslit tlusté čáry a stavět zdi.

Dnes vlastní démony pustila ze řetězu. Nechala je volně proběhnout.

Strávila dvě hodiny zavřená v pokoji, než usoudila, že by se zbláznila, kdyby tam zůstala o minutu déle. Rozhodla se tedy udělat něco, k čemu neměla odvahu ode dne svého příjezdu.

„Jdeš ven?“ Williamův hlas k ní dolehl, když se blížila ke dveřím. O vteřinu později se před ní objevil. „Už je ti líp?“

„Napadlo mě, že čerstvej vzduch mi udělá dobře,“ prohodila a oblékla si kabát.

„Dej mi vědět, kdyby ti bylo hůř, přijedu pro tebe.“

Za jiných okolností by možná dokonce ocenila péči, jakou v sobě starší bratr objevil.

„Zvládnu to,“ odbyla ho, ale po chvíli se zarazila. „Díky,“ dodala, aby její odpověď vyzněla trochu zdvořileji. Nečekala na jeho reakci a o chvíli později už byla venku a vdechovala svěží podzimní vzduch.

Nešla žádným konkrétním směrem. Dovolila, ať ji nohy samy nesou, zatímco se snažila zaměstnat mysl pozorováním okolí, které kdysi bývalo součástí jejího každodenního života. Podzim byl v Moretonu vždycky jejím oblíbeným ročním obdobím a Josie teď také dokázala vnímat kouzlo, jaké má město zahalené do šedi.

Město však vypadalo jinak. Nebo jí to tak přinejmenším připadalo, i když by to možná měla přičítat spíše tomu, že Moreton byl úplným opakem Bostonu. Josephine ráda pozorovala metropoli z okna svého bytu vysoko nad úrovní ulic. Často, když bývala sama, sedávala u prosklené stěny a hodiny sledovala panorama města s výhledem na záliv.

Zatímco v Bostonu panoval neustálý ruch a shon, v Moretonu bylo naprosté ticho a Josephine měla pocit, že každý její krok se nese jako ozvěna a přitahuje k sobě pozornost ostatních. Tady nebyla jen jedním z milionu chodců, kteří splývali v jednolitou masu. Když se procházela po prázdném, hrbolatém chodníku, nemohla se zbavit své identity ani ničeho, co ji utvářelo.

Příliš pozdě si uvědomila, kam vlastně jde, a než procitla ze zamyšlení, už stála na místě, kde ho poznala. Měla pocit, jako by ji zradilo

vlastní tělo, když ji vedlo přímo na místo plné krásných i trýznivých vzpomínek, ale nedokázala odolat pokušení a na třesoucích se nohách se ještě víc přiblížila.

Snadno očima našla místo, kde mezi mnoha jinými kresbami zůstaly na dřevěné desce napsány jejich iniciály, které tam jedné noci toho památného léta vyryli. Teď už byly sotva viditelné a částečně je zakrývaly jiné kresby a podpisy, ale stále tam byly. Důkaz, že kdysi skutečně byli *Chasem a Jose*. Občas měla pocit, že se to všechno odehrálo jen v její hlavě.

Neměla tušení, kolik času strávila zíráním na ten jeden bod, než se konečně oklepala a uvědomila si, co dělá. Musela jít dál, doslova i obrazně.

Chase je minulost, připomněla si. Musela se vzpamatovat a zaměřit se na budoucnost, kterou měla před sebou. S mužem, jehož si měla vzít.

Otočila se od lavičky a vydala se opačným směrem tak prudce, že si nevšimla kolemjdoucího chodce.

„Moc se omlouvám," vyhrkla a s upřímnou lítostí se sehnula, aby ženě pomohla posbírat věci, které jí po srážce vypadly z kabelky. „Nevšimla jsem si…"

„Josephine?"

Byla celou situací tak zaujatá, že nevěnovala pozornost ženě, do níž narazila. Teprve známý hlas ji přiměl zvednout hlavu.

„Valerie."

Říct, že Val vypadá, jako kdyby spatřila ducha, bylo slabé slovo. Zírala na ni s ústy rozevřenými překvapením, nemohla uvěřit tomu, co vidí, a Josephine se jí nemohla divit. Koneckonců jen tak každý den nepotkáváte lidi, kteří by měli být tisíce kilometrů daleko.

„Ahoj?" Netušila, jak se má v přítomnosti bývalé kamarádky chovat, a tak její pozdrav vyzněl spíš jako otázka. „Ještě jednou se omlouvám za tu kabelku. A… ani nevím, co říct. Nečekala jsem, že tě potkám," vysvětlovala nesouvisle a snažila se, aby situace byla alespoň trochu méně trapná.

„Já můžu říct to samý," odpověděla Valerie, ale nijak se nesnažila skrýt, že ze setkání nemá radost. „Takže - co tu děláš?"

„To je trochu složitý," přiznala upřímně. Musela by jí shrnout nejméně tři roky života, aby Valerie plně pochopila, co ji přivedlo do Moretonu. „Co kdybychom si zašly na kafe a popovídaly si?" zeptala se s nadějí.

Navzdory rozpakům visícím ve vzduchu ještě nebyla připravená nechat Val odejít. Ne šestnáctého září.

V prvním okamžiku to vypadalo, že uteče a ani se neohlédne. Nakonec však zvítězila zvědavost. Povahový rys, který Josephine u své kamarádky znala až příliš dobře.

„Tak jo."

V nepříjemném tichu se přesunuly do nedaleké kavárny, která kdysi bývala jejich oblíbeným místem.

Jakmile se však ocitly uvnitř, Valerie okamžitě zamířila opačným směrem, než kde se nacházel jejich dřívější oblíbený stůl, a vybrala si místo na druhém konci podniku. Ani se na ni nepodívala, když si objednávala. I objednávka byla jiná než před lety.

Josephine snadno vyčetla skryté poselství jejího chování. Nebylo to přátelské setkání po letech.

Přesto se rozhodla vytáhnout z ní co nejvíc.

„Tak... jak se máte?" Doufala, že se jí podaří získat odpovědi na otázky, jež ji trápily, o tom, jak se vyvinuly životy lidí, kteří pro ni byli nejdůležitější. „Jak se máte s Ethanem?"

„Josephine, on tady není." Valeriin tón byl tak nepřátelský, až se Josephine zavrtěla na židli, jako kdyby jí kamarádka zasadila fyzickou ránu. „Pokud ses vrátila kvůli němu, tak jenom ztrácíš čas."

„O čem to mluvíš?" Velmi dobře věděla, co nebo spíš *koho* má Val na mysli, ale to nijak nezmenšilo její překvapení z útoku. „Nevrátila jsem se kvůli Chaseovi, přijela jsem z Bostonu se svým snoubencem. Carter je byznysmen. Přestěhovali jsme se, protože jeho rodinná firma otevírá pobočku v Londýně a on se stal jejím ředitelem."

Teď byla zmatená Valerie.

„Se snoubencem?“ zopakovala se zdviženým obočím, a když Josie přikývla, překvapení se změnilo v rozpaky. „Promiň, ale ty nemáš ani prstýnek, tak jsem si myslela…“

Josephine se mimovolně podívala na prst, na kterém ho nosívala, a uvědomila si, že tam opravdu není. Často si prstýnek zapomínala nasadit, nebo to udělala záměrně, když byl Carter pryč, protože ji na prstu občas tížil. Ozdoba posázená diamanty stála majlant a rozhodně byla příliš honosná, než aby se hodila k běžnému nošení.

„Ale to nevysvětluje, co zrovna teď děláš v Moretonu.“

Josephine se zdálo, že v jejím hlase slyší náznak obvinění, jako by návrat do rodného města byl neodpustitelný hřích. Možná tomu tak skutečně bylo.

„Měli jsme se stěhovat až za několik měsíců, ale kvůli firmě jsme to museli uspíšit a náš byt v Londýně ještě není hotovej.“ Nebyla to pravda, aspoň ne úplně, ale upřímnější odpověď si dovolit nemohla. „Carter je ještě jednou nohou v Bostonu, aby tam uzavřel poslední věci, takže nechtěl, abych byla v novým domě sama a kolem se motali lidi dokončující opravy.“ Slabě se usmála a snažila se znít přesvědčivě. „Proto jsem se na nějakej čas přestěhovala do domu rodičů. A mám příležitost konečně se seznámit se svou neteří.“

„William má dítě?“ Valerie, i když se to snažila nedat najevo, vypadala, že ji Josiino vysvětlení uspokojilo.

„A manželku. Zdá se, že bratr během mý nepřítomnosti prošel vnitřní proměnou a je z něho úplně jinej člověk. Navíc si dal za cíl udělat z nás milující sourozence.“ Josephine pobaveně obrátila oči v sloup a Valerie vyprskla smíchy. Obě se na chvíli zapomněly. Dovolily si předstírat, že je všechno v pořádku.

„Skoro jako Archer.“ Valerie se zasmála hlasem zbaveným nepřátelství, téměř nenuceným.

„A co je s ním?“ Josie se snažila nedat najevo, jak velkou cenu pro ni informace o dávném příteli má.

„Nedávno se z něj stal tatínek."

Josephine byla vděčná, že zrovna v tu chvíli nepije, protože si byla jistá, že by se při vyslechnutí tak šokující informace polila.

„To myslíš vážně?" sotva ze sebe vypravila a sledovala, jak se Valerie baví.

„Bohužel ano. Všichni jsme věděli, že ty jeho dobrodružství na jednu noc takhle skončej, a stalo se," vysvětlila a pokrčila rameny. „I když musím uznat, že za dítě převzal odpovědnost a rozhodl se neomezit pouze na placení alimentů, ale že se skutečně bude podílet na jeho výchově. Jinak je pořád stejnej sukničkář, jako byl ve škole, ale teď pracuje v otcově firmě a je víkendovej táta."

„Zodpovědnej Archer Coleman, kdo by to byl řekl," zavrtěla Josephine nevěřícně hlavou. Hrdlo jí začal svírat zvláštní pocit, když si uvědomila, o co všechno přišla. „Dospělost."

„Dohnala nás všechny," dodala Valerie se stejným úsměvem plným melancholie.

„A ty a Ethan? Jak se vám daří?" zopakovala otázku, kterou položila předtím, a doufala, že tentokrát ji Val přijme přívětivěji.

„Ujde to." Valeriina tvář se při vyslovení jména jejího milovaného rozzářila. „Ethan pracuje v bance a já jsem nedávno nastoupila na stáž u jedný návrhářky. Někdy se mi nechce věřit, jak ten čas rychle utíká. Připadá mi, že ještě nedávno jsme šli na první rande, a brzy budeme slavit pátý výročí svatby."

„Promiň, že jsem ten den nebyla s tebou," přiznala Josie emotivně. Její slova však nebyla zcela upřímná.

„Je to pryč," pokrčila Valerie rameny a smutně se usmála. „Nezazlívám ti to, protože nakonec to pro nás všechny asi bylo nejlepší, ale to nic nemění na tom, že jsem chtěla, aby se mnou v ten den moje nejlepší kamarádka byla."

Josephine mohla jen chápavě pokývat hlavou. Bylo jí líto, že Val zklamala, i když obě věděly, že se zachovala naprosto správně. To ale na tom nic neměnilo.

A nic to nezměnilo ani na tom, že už to nejsou dívky, které po škole chodívají do oblíbené kavárny. Stejně jako už to nejsou středoškoláci, stará parta nejlepších kamarádů. Jediné, co po nich zůstalo, byly melancholické úsměvy a svíravý pocit na srdci při pomyšlení na krásné vzpomínky.

Kapitola 4

Josephine stála v koupelně před zrcadlem a s rostoucím podrážděním se snažila z vlasů vytáhnout všechny růžové sponky, které jí Nicole připnula, když tetu přinutila hrát si na kadeřnictví. Nevadilo jí trávit čas s neteří, ale začínala se obávat, že ještě pár návštěv u malé kadeřnice a přijde o většinu vlasů, případně skončí v nemocnici s otravou jídlem po další hře na kuchařku.

Zbavila se všech ozdob a vrátila se do svého pokoje, aby si užila sotva pět vteřin klidu.

„Josie!“ zaslechla veselý výkřik a o chvíli později se s bouchnutím otevřely dveře pokoje. Dovnitř vběhla Nicole.

„Nicole Sinclairová!“ Hned za holčičkou se ve dveřích objevila její udýchaná chůva. „Kolikrát ti mám říkat, že po domě neběháme? Proboha, nemůžeš přece jen tak vtrhnout do tetina pokoje jako úplnej divoch!“

Čtyřletá holčička přijala Saražino lamentování s rošťáckým smíchem a vyskočila na Josephininu postel, aniž by projevila špetku pokání.

„Omlouvám se za ni,“ obrátila se starší žena s omluvným úsměvem k Josephine.

„Nic se nestalo.“ Zpočátku jí tyto náhlé vpády do soukromí kdykoli v průběhu dne vadily, ale pomalu si na ně zvykala, a dokonce je začala mít ráda. „Řekneš mi, zajíčku, co tak hoří, že jsi s tím za mnou musela přiběhnout?“ zeptala se a otočila se na usměvavou Nicole.

„Máš návštěvu!“ Nadšení v neteřině hlase naznačovalo, že se nemohla dočkat, až jí tu novinu sdělí. „Přišel nějakej pán a říká, že tě chce vidět.“

„Pán?“ zopakovala Josie a pro jistotu se podívala na Sarah, aby se ujistila, že dívenka mluví pravdu.

Domnívala se, že jde o další projev dětské fantazie, protože jediný muž, který ji mohl navštívit, byl Carter. A ten nikdy nepatřil k lidem, kteří by si potrpěli na překvapení. Kdyby měl v úmyslu přijet, informoval by ji nejméně tři dny předem a uvedl by přesný čas, kdy se objeví.

Sarah však souhlasně přikývla hlavou.

„Kvůli tý malý rošťačce jsem se ani nestačila zeptat na jeho jméno,“ řekla chůva a káravě se na svou svěřenkyni podívala. „Vysokej hnědovlasej muž asi tak vašeho věku a… mluvil o vás jako o *berušce*?“ dodala tázavě, částečně v obavě, aby to nevyznělo směšně.

Josephine neodpověděla. Prvních několik vteřin se nezmohla na žádnou reakci. Nebyla si ani jistá, jestli dýchá. Potřebovala nějaký čas, než vyslechnutá informace pronikla do její mysli.

Pouze jeden člověk na světě jí říkal takhle. A to znamenalo, že se za ní přijel podívat Archer Coleman.

Cestu z pokoje dlouhou chodbou urazila stylem, který by se hodil spíš ke čtyřleté neteři než ke čtyřiadvacetileté ženě. Teprve pár kroků před schodištěm, kdy se dostala do zorného pole návštěvníka, se zastavila stejně prudce, jako vyběhla z pokoje.

V hlavě jí vytanula vzpomínka na to, jak skončil jejich poslední telefonát, a uvědomila si, jak byla pošetilá, když si v první chvíli dovolila takový příval nadšení. Co když ji navštívil jenom proto, aby jí řekl, že se má vrátit, odkud přijela?

Její včerejší schůzka s Valerií proběhla celkem poklidně. Navzdory obtížnému začátku se jim podařilo vést normální rozhovor a rozešly se ve zdánlivé shodě, i když beze slibu, že zůstanou v kontaktu.

Avšak Archerovo zjevení dávalo tušit, že jakmile se jejich cesty rozešly, Val popadla telefon, aby se s kamarádem podělila o nejnovější

senzaci. Pokud se současná Valerie alespoň trochu podobala dívce, kterou Josie znala, mohla se vsadit o zásnubní prsten, že tomu tak bylo.

Co mu Valerie řekla, že všeho nechal a druhý den se objevil v Moretonu, aby ji viděl? Josephine najednou docela ztratila chuť sejít dolů a postavit se tváří v tvář nejlepšímu příteli. Bála se slov, která by mohl říct, až tam bude stát.

Měla však jen pár vteřin, než za ní z pokoje vyběhne její malý stín a neomylně odhalí, že se schovává. Poslední, co chtěla ukázat před mužem, který se objevil ve chvíli, kdy ho nejvíce potřebovala, byla zbabělost.

Namlouvala si, že má emoce pod kontrolou a že se nerozpláče ani nerozesměje, až se na něho podívá, a opustila bezpečný úkryt.

Ve stresových situacích někdy pomáhá myslet na ty nejpodivnější věci, abychom odvedli pozornost od toho, co nás stresuje.

Když Josie scházela ze schodů, aby se setkala s jedním z duchů své minulosti, přemýšlela o tom, že bude-li mít někdy dceru, bude ji držet alespoň na vzdálenost jednoho kontinentu od syna Archera Colemana. Protože jestli chlapec zdědí otcův vzhled a osobní kouzlo, začne jednou lámat spoustu srdcí.

A jestli byl Archer pohledný už jako mladík, tak jako mladý muž byl vyložený fešák. Nějak se mu podařilo zachovat si chlapecké kouzlo, které Josephinie znala, ale oblek a pěstěný plnovous prozrazovaly jeho skutečný věk. Vypadal dospěleji a vážněji.

Alespoň tak jí to připadalo, dokud se neusmál. Protože když to udělal, vypadal, jako by od jejich posledního setkání neuplynul ani den.

„Nevěřil jsem Valerii jediné slovo, ale ani vlastním očím moc nevěřím," zavrtěl hlavou a usmál se na ni, jako by se nic nestalo. „Beruška osobně."

„Ahoj Archere." Jeho reakce trochu uvolnila napětí v jejím žaludku, ale strach úplně nezmizel.

Šest let. Nemohla uvěřit, že je to tak dlouho, co se naposledy viděli.

„Ahoj Archere? To je všechno, co mi řekneš?“ překvapeně povytáhl obočí. „Neviděli jsme se šest let a já si nezasloužím ani objetí? Pojď sem, beruško.“ Roztáhl doširoka ruce, aby ji pobídl.

Josephine by mohla říct, že jeho slova nebyla ta nejkrásnější, která po dlouhé době slyšela. Nebo že se vůbec necítí, jako by jí spadl ze srdce těžký balvan. Ale to všechno by byla lež a v tu chvíli se poprvé po kdovíjak dlouhé době cítila opravdu šťastná, tak, jak to dosud jen předstírala.

Přistoupila k němu beze stopy zaváhání nebo rozpaků a nechala se sevřít v jeho bolestně známém medvědím objetí. Emoce ji zcela ovládly a z hrdla jí vyšel krátký vzlyk.

Archer ji odtáhl na délku ramen a s obavami si ji prohlížel.

„Proč brečíš?“ zeptal se, jako by k tomu opravdu neměla žádný důvod.

„Nevím,“ odpověděla po pravdě a utřela si jedinou slzu, která jí vyklouzla z oka. „Štěstím? Nemyslela jsem si, že mě budeš chtít vidět. Strašně se mi po tobě stýskalo.“

„To neříkej, nebo brzy začnu brečet taky.“ Archer si teatrálně otřel neexistující slzy a zahnal ty, které se Josephine nahromadily v očích.

Josie se už chystala odpovědět, ale přerušil je Nicolin příchod. Odtáhli se od sebe až příliš rychle na to, že se za ty roky ani jednou neobjali.

„Kdo je ten pán?“ zeptala se zvědavě malá, když ji Josephine vzala do náruče, aby s nimi byla ve stejné výšce.

„Archer Coleman. Rád vás poznávám, slečno,“ představil se s teatrální úklonou, což u obou děvčat vyvolalo smích.

V tu chvíli Josephine pochopila, že i když vzhledově vyspěl, ve všech ostatních ohledech je to stále ten stejný Archer, nejlepší kamarád z doby, když ještě chodili do školy.

„Je legrační,“ řekla Nicole tetě divadelním šepotem a pak se s nápodobou dospělé vážnosti obrátila k Archerovi:

„Jmenuju se Nicole. A Josie je můj *nejoblíbenější* člověk na světě.“ Široce se usmála a hrdě se narovnala.

„Opravdu? A víš, že můj taky?“ Letmo Josephine pohlédl do očí s tichým ujištěním, které pro ni znamenalo víc, než by dokázala vyjádřit slovy.

„Zajíčku, půjdeš za Sarah a dovolíš mi popovídat si s Archerem?“ požádala a snažila se zastavit proud nových slz, který jeho slova vyvolala.

„Ale já chci zůstat s tebou,“ protestovala Nicole a pevněji Josii objala kolem krku.

„Jsem si jistá, že si s tebou Sarah bude chtít zahrát na kadeřnictví,“ navrhla. Věděla, že chůva tu hru nesnáší, ale byla příliš odhodlaná dítěte se zbavit, než aby měla výčitky svědomí. „A my dvě pak půjdeme na procházku, až si dopovídám, souhlasíš?“ dodala ještě, a to konečně zabralo.

„Pojď dál,“ kývla k obývacímu pokoji. „Dáš si něco k pití?“

„Ne, díky. Pro takový příležitosti se hodí jen něco silnějšího, ale domnívám se, že tohle mi nenabízíš,“ prohodil lehce a Josii jenom utvrdil v tom, že se vůbec nezměnil.

„A já jsem Valerii skutečně uvěřila, když říkala, že jsi dospěl,“ povzdechla si, zavrtěla hlavou a posadila se vedle něho. „Jak je vidět, některý věci se neměněj.“

„No, řekl bych, že ideály se neměněj, ale ty seš příkladem toho, že to není pravda. Jak je to vůbec možný, že seš ještě krásnější, než bylas?“ Udiveně zavrtěl hlavou a přejel jí hřejivým pohledem po tváři. „Začínám litovat, že jsem nikdy nevyužil svý síly, když jsme byli na střední.“

„Nech toho!“ zaprotestovala a šťouchla do něj loktem. Už si odvykla na jeho platonické, naprosto neškodné škádlení. „Měla jsem na mysli, že je z tebe táta. Vždyť to zní tak absurdně. Povídej!“

„Jmenuje se Alfie,“ usmál se a otcovská pýcha, která na něm byla vidět, naplnila Josephinino srdce hřejivým pocitem. „Je mu šest měsíců a už teď má u holek větší úspěch než jeho táta. Na každý procházce se za ním otáčej.“ Vytáhl telefon, aby ukázal chlapečkovu fotografii, kterou měl na tapetě. „Není to snadný, ale rozhodně to stojí za to.“

„A Alfieho máma?“ Přála si vědět všechno, jako by ten jeden rozhovor mohl vyplnit šestiletou propast. „Podle toho, co Valerie říkala, spolu nejste.“

„Ne, ale máme dobrý vztahy,“ vysvětlil. „Cami je typ holky, která ráda žije bez závazků, stejně jako já, ale rozhodla se porodit a já ji v tom podpořil, takže jsme v tom spolu. Jsme přátelé. A ty? Takže Carter?“

„Takže Carter,“ potvrdila a vyhnula se jeho pohledu. „Dalo by se říct, že díky tobě,“ dodala a připomněla mu jejich poslední rozhovor. Archer se sice tvářil, jako by se to nikdy nestalo, ale ona nezapomněla.

„Josie… za tamto se omlouvám.“ Z jeho tváře se vytratila veselost a ona si byla jistá, že na okamžik viděla, s jakými výčitkami svědomí se potýká. „Vím, že jsem se choval jako blbec, ale opravdu to byl špatnej nápad, aby ses vracela kvůli Chaseovi. Zvláště tenkrát.“

„Vím a nelituju, že jsem zůstala,“ ujistila ho upřímně. Teď už věděla, že byla naivní, když si myslela, že se může jen tak jednoduše vrátit.

Zaváhala, než položila otázku, kterou v sobě dusila už od včerejška. Při rozhovoru s Valerií se držela zpátky a věděla, že zeptat se Archera je stejně špatný nápad.

Neptej se, neptej se, ne…

„Jak se má?“ Zdravý rozum ji jako obvykle zklamal, zrovna když ho nejvíc potřebovala.

„Beruško…,“ začal a výraz jeho tváře naznačoval, že hledá způsob, jak jí co nejšetrněji říct, že by se neměla ptát.

A možná měl pravdu, jenže ona cítila nevysvětlitelnou jistotu, že to musí vědět. Bála se, že nebude mít klid, dokud se nedozví, že Chase je šťastný a jeho život se odvíjí tak, jak mu přála.

„Archere, prosím.“ Prosit nebylo pod její důstojnost. Ne když věděla, že Archer je jediný člověk, od něhož se to může dozvědět. „Přece po tobě nechci jeho adresu, ani se s ním nechci spojit. Jenom chci vědět, jak se mu dařilo po mým odjezdu. Jenom to.“

Archer stále váhal. Navzdory tomu, co si Josephine myslela, nešlo o to, že by jí to nechtěl říct. Dokonce se domníval, že si to zaslouží vědět.

Znal ji i její dobré srdce. Nebyly v něm žádné postranní úmysly ani záminky. Ptala se, protože opravdu chtěla slyšet, že její první láska našla všechno, co ona jí kdysi dala a později byla nucena vzít. A ještě něco navíc.

Proto s odpovědí nespěchal. Protože nevěděl, jestli by unesla celou pravdu. Kdyby se dozvěděla podrobnosti o tom, co se s Chasem po jejím odchodu stalo, možná by si to nikdy neodpustila.

„Víš, beruško," začal opatrně a hledal správná slova. „Chase a štěstí nikdy nebyli moc dobrá dvojka." Chvíli mlčel, až si nakonec odevzdaně povzdechl a smířil se s tím, že povrchní odpověď jí stačit nebude. „Bylo to špatný, okej?" vyhrkl, když se její pohled stal neodbytným. „*Hodně* špatný, ale pak uběhla nějaká doba a zdálo se, že bude líp. Potom se najednou objevila ta věc s jeho mámou a…"

„Jaká věc s jeho mámou?"

„Ufetovala se," přiznal tiše. „Ale to možná vůbec nebylo to nejhorší, protože víš, jaká byla. I když to zní krutě, bez ní by to Chase měl jedině snazší. Jenže pak si lidi začali šuškat opravdu odporný věci. Vytahovali svinstva o jeho matce, o něm…," na okamžik zaváhal. „O tom, že je dobře, žes ho nechala, protože by tě jenom stáhl ke dnu."

Josephine chápavě přikývla hlavou. Archer z její tváře nedokázal vyčíst, co skutečně cítí.

„Po několika týdnech toho měl dost a rozhodl se odjet do Birminghamu…"

„Hledat otce," dokončila za něj a vzpomněla si, že právě v tomto městě byla adresa, již Chaseovi dala před odjezdem.

Archer to potvrdil a neskrýval překvapení. Když se od kamaráda poprvé dozvěděl o jeho plánu, pomyslel si, že se úplně zbláznil. Josephine však byla navzdory své nepřítomnosti zasvěcenější než on.

„Jak to víš?"

„To já jsem mu dala tu adresu. Neřekl ti to?" zeptala se a on jen zavrtěl hlavou. „Krátce před odjezdem jsem ho začala hledat. Chase to chtěl udělat už dávno, takže to byl můj dárek na rozloučenou. A podařilo se mu to?"

„Vlastně jo.“ Archer zatím nevěděl, jak má zpracovat skutečnost, že i ta jediná dobrá věc, která se kamarádovi za těch posledních několik let přihodila, se stala díky Josephine.

„To je dobře.“ Štěstí, které kvůli té maličkosti cítila, bylo téměř k pláči.

„Zjistil, že James se má celkem dobře. Vyšlo najevo, že vůbec nevěděl, že Katherine je těhotná, když se s ní rozešel,“ dodal, když viděl, jak na ni nové zjištění zapůsobilo. „Pozval Chase do svý rodiny a pomohl mu najít práci a byt. Chase je tam..., je tam spokojenej,“ dořekl nakonec, protože si uvědomil, že „šťastný“ je přehnané slovo.

„Vídáte se?“

„Ne tak často, jak bychom asi chtěli. Víš, jak to v dospělým životě chodí. Práce, dům, rodina, děti.“

Josephine neměla odvahu mu říct, že to neví, protože nic z toho neměla.

„Ale on sem nejezdí, že ne?“ Ucítila iracionální strach, že se s ním setká, přestože ji právě ujistil, že si zařídil život daleko odtud.

„Nemá důvod,“ uklidnil ji Archer. „Pořád tu má byt, ale spíš se tomu zatracenýmu městu snaží vyhýbat širokým obloukem.“

„To je dobře,“ uznala tiše. Moreton mu nikdy nedělal dobře. „Neřekneš mu, že jsem zpátky, že?“

„Ne,“ odpověděl pevně. „Valerie a Ethan taky ne. Myslím, že se všichni shodneme na tom, že pro vás oba bude lepší, když se od sebe budete držet co nejdál.“

„Nadělali jsme napoprvý dost škod,“ usmála se smutně, sarkasmem se snažila zakrýt skutečnost, že ji ta poznámka z nějakého důvodu ranila, i když souhlasila s každým jejím slovem.

„Podruhý by z toho nemohlo vzejít nic dobrýho.“

Josephine si stále nedokázala odpovědět na otázku, jestli s odstupem času stálo těch pár týdnů štěstí za všechno, co pak následovalo. Ale aspoň na chvíli byli šťastní. Teď si nemohli dopřát ani to. Nedokázala

si představit, jaké by to bylo podívat se mu do tváře a mluvit s ním. Nebyla si jistá, jestli by to dokázala.

„Máš naprostou pravdu," připustila, protože nechtěla, aby si Archer myslel, že doufá v setkání.

„Minulost je minulost a teď má každej z vás svůj život, a tak by to mělo i zůstat," dodal ještě úplně zbytečně.

Josephine na ta slova souhlasně přikývla.

Oba však zřejmě zapomněli, že v životě se věci málokdy dějí tak, jak *by měly*.

Kapitola 5

Obnovení kontaktu s Archerem mělo své světlé i stinné stránky. Zřejmou výhodou byla jeho přítomnost v Josiině životě. Vlastně měla podobu občasných telefonátů nebo zpráv, z nichž více než polovinu tvořily Alfieho fotografie. I když se bavili jen o bezpečných, povrchních tématech, která nijak nenarážela na minulost, Josephine byla šťastná. Potřebovala kamaráda.

Nevýhodou bylo, že s jeho návratem se ještě mnohem víc začala stírat už i tak tenká hranice mezi minulostí a přítomností. Archer se ani nemusel zmiňovat o společných vzpomínkách, aby jí už jen svou přítomností připomněl všechno, na co chtěla zapomenout.

Potřebovala mít nad situací alespoň zdánlivou kontrolu. Pocit, že ta hranice stále existuje.

Právě to ji motivovalo, aby udělala změnu, ke které se odhodlávala téměř měsíc svého pobytu doma.

Dvě vysoké věže kartonových krabic obsahovaly všechno, co pro ni bylo v obou životech důležité.

Jednu z nich představovaly krabice, které dorazily do Anglie ještě před ní. Měla v nich památky z dob studií – fotografie, knihy, eseje, diplom, biret a další podobné sentimentální drobnosti. Mezi nimi byly i věci související s jejím vztahem s Carterem – drahé dárky, které od něho dostala, výstřižky z novin, na nichž byly jejich společné fotografie, a téměř prázdný svatební plánovač, který si koupila krátce po

zasnoubení. Byla tam i spousta krabic s oblečením, které v nejbližší době nevyužije, protože je nosila, jen když snoubence někam doprovázela.

To byla ta bezpečná věž symbolizující přítomnost a budoucnost. V Josephinině slovníku znamenal pojem „současnost" období přibližně od chvíle, kdy se seznámila s Carterem. Budoucnost, na niž se tolik těšila, měla přijít, až se stane jeho ženou a definitivně zpečetí svůj osud.

Druhá věž na ni čekala od chvíle, kdy si před šesti lety sbalila všechno, čeho se nedokázala vzdát, ale nechtěla si to brát s sebou. Postavila to do kouta v domnění, že to bude problém někoho jiného. Nacházely se tam mimo jiné památky z dětství, drobnosti, které v ní vyvolávaly vzpomínky na Charlieho a kliniku a na celý poslední rok jejího života v Moretonu.

Jedna z krabic obsahovala celou její a Chaseovu minulost. Už si nepamatovala, která to byla, a možnost, že by na ty věci narazila, ji děsila natolik, že se do tohoto koutu místnosti celý první měsíc téměř nepodívala.

Do Bostonu si s sebou nevzala vůbec nic, ani jednu společnou fotku. Kolikrát se za to proklínala, protože by dala cokoli za to, aby se mu mohla podívat do tváře. Až příliš často. Někdy se v noci budila vyděšená myšlenkou, že jí jednou bude sedmdesát let a zapomene, jak vypadal, protože neměla žádnou fotografii, aby si jeho podobu mohla uchovat v paměti.

A nyní měla příležitost tu chybu napravit. Musela projít všechny krabice a rozhodnout se, co si chce vzít s sebou, až se bude stěhovat do bytu, který Carter koupil. Zbytek by měla vyhodit, protože nechtěla, aby William nebo Crystal našli její nejosobnější vzpomínky, až se jednou rozhodnou vytřídit ty věci za ni.

Dokázala by se zbavit fotografií se svou první láskou? A pokud ne, měla odvahu vzít si je s sebou do domu, který měla sdílet s budoucím manželem? Chystala se to zjistit.

Bylo už pozdě, když otevřela první krabici, ale noc byla jediná doba, kdy to mohla udělat bez obav, že do jejího pokoje vtrhne Nicole.

Rozhodla se, že vždy vezme na střídačku jednu z hromad. Pro snazší začátek začala bezpečnou věží. Okamžitě narazila na památky z dob studií.

Na toto období neměla moc zajímavých vzpomínek. I když se jí podařilo navázat kontakt s vrstevníky a vytvořit si okruh kamarádů, nikdy si s nimi nebyla zvlášť blízká.

Ve třetím ročníku se seznámila s Carterem, který byl starší než ona a pohyboval se v úplně jiné společnosti. Když do ní Josii uvedl, začaly jí studentské večírky a návštěvy barů připadat směšné ve srovnání s vytříbenými večeřemi, na které ji zval. O několik měsíců později ji přesvědčil, aby se odstěhovala z koleje a bydlela v jeho bytě. To už ji studentský život přestal zajímat úplně.

Teď, necelý rok po ukončení studia, neměla nikoho, koho by z fakulty na jejich svatbu mohla pozvat. Nikomu se kvůli ní nechtělo letět z Bostonu do Anglie.

Většinu věcí už nepotřebovala a nezdálo se, že by jí zvlášť chyběly. Proto je po důkladné prohlídce začala postupně odkládat stranou a rozhodla se, že by některé z nich možná mohla věnovat do antikvariátu pana Barnetta, pokud obchod ještě existuje.

U další kartonové krabice zaváhala, protože úplně nahoře leželo známé album, které dostala od Archera, Ethana a Valerie k narozeninám. Byla to jedna z památek, jejichž ztráty by litovala nejvíc.

Nyní ho váhavě vzala do rukou a náhodně otevřela. Nostalgicky se usmála, když obdivovala tři fotografie, které zachycovaly jeden z prázdninových dnů strávených u jezera.

Na první fotografii pózovali ve čtveřici, bez Archera, který fotil. Chase a Ethan stáli po pás ve vodě, zatímco ona a Valerie jim seděly na ramenou a s rukama roztaženýma do vzduchu se zubily do objektivu. Další fotografie zachycovala situaci o několik vteřin později, kdy se kluci rozhodli trochu zažertovat a shodili je rovnou do vody. Poslední byla selfie, kterou opět pořídil rozradostněný Archer, v pozadí na rozesmáté kluky křičela zmáčená děvčata.

Ještě chvíli si album prohlížela a bojovala se slzami. Na každé stránce se krátce zastavila, pozorně si prohlížela fotky a vybavovala si vzpomínky, které se za nimi skrývaly. Občas se jí ze sevřeného hrdla vydral krátký smích, když četla poznámky na stránkách alba.

Celý proces se podobal truchlení a Josephine nakonec dospěla k závěru, že právě to dělá, oplakává život, který měla, aby se konečně vyrovnala s minulostí a mohla jít dál. A tak si znovu povolila ronit slzy i drásající stesk po tom, co už se nevrátí.

Skoro hned, jak Josephine album zaklapla, ho odložila na místo určené pro věci, jichž se nechtěla vzdát, a pak se začala přehrabovat ve zbytku krabice.

Tehdy pochopila, že má problém, protože nebyla ochotná vyhodit nic. Rozhodnutí nechat si album by se ještě dalo vysvětlit, ale do rukou se jí dostala celá řada naprosto zbytečných drobností, které jí až příliš ležely na srdci – lístky z letních koncertů, na které chodili všichni společně, malý plyšový medvídek, jehož Archer vyhrál v zábavním parku. Dokonce i Ethanovo oblíbené kytarové trsátko, které s ní prohrál v šachách, jí připadalo příliš důležité, než aby ho vyhodila.

A celá hromada fotografií. Většinou na nich byli oni čtyři, ale přítomnost fotografa byla jasně cítit, i když se na nich neobjevoval. Josephine na fotkách viděla jeho pohled na svět. Cítila melancholické štěstí, které mu svíralo srdce, když je zpovzdálí pozoroval, s tichou vděčností, že je má.

Smířila se s porážkou a přešla k systematickému věšení šatů, které jí přišly z Bostonu, do skříně. Nedávalo to moc smysl, ale potřebovala činnost, která by jí pomohla se vzpamatovat.

Několik následujících hodin pečlivě třídila další krabice, sem tam se zastavila, když našla něco zajímavého, a její mysl se začala toulat a rozpomínat na jeden nebo druhý život. Když jí zbývala poslední kartonová krabice, byla už půlnoc, a protože na to předtím nenarazila, věděla přesně, co v ní najde. A právě to ji přimělo zhasnout světlo a jít spát. Uvědomila si ale, že pokud teď nesebere odvahu, už to nikdy neudělá.

Svého rozhodnutí začala litovat, hned jak do rukou vzala dřevěnou krabičku, kterou od přítele před mnoha lety dostala. Připadalo jí to téměř jako věčnost. Do očí se jí nahrnula další vlna slz, když nahlédla dovnitř a našla teď už mírně zažloutlý list papíru psaný ledabylým písmem.

Chtěla jsi vědět, jaký je můj oblíbený pohled. Co je pro mě krásnější než útesy nebo východ slunce. Dokonce i kdyby se všechno ostatní změnilo, odpověď je stále stejná.

Až dosud si plně neuvědomovala, jak moc se za ty roky změnila, ale rozdíl mezi sedmnáctiletou a čtyřiadvacetiletou Josií byl obrovský. Dívka na fotografiích byla plná energie a života. Na většině fotek zářila širokým, upřímným úsměvem, který odrážel její štěstí a bezstarostnost. Našly se i takové, na nichž byla vážná, ale tehdy její tvář vyzařovala klid, který jí mohl dát pouze jeden člověk na světě.

Nemělo to nic společného s vážností, kterou by našla na fotografiích s Carterem. Žena, jíž se po jeho boku stala, byla naučená sebe i své chování vždy hlídat. Vždy připravená neuvést sebe ani snoubence před důležitými lidmi na banketech do nepříjemné situace. Nikdy se nesmála příliš nahlas; když se usmívala, jen zvedla koutky úst.

Dalo by se tomu říkat ironie, ale sama nakonec začala usilovat o ideál, který z ní matka tolik let chtěla udělat.

> · + · <

Probudila se a ležela na měkkém koberci uprostřed věcí, kvůli kterým většinu noci nespala. Pomalu se zvedla a masírovala si krk bolavý z několikahodinového spánku v nepohodlné poloze. Rozhodně jí už nebylo sedmnáct, a v danou chvíli se jí dokonce zdálo, že je jí nejméně šedesát.

Kvůli nedostatku spánku a ztuhlému tělu se cítila hrozně a nevlídné počasí za oknem situaci jen zhoršovalo. Nekontrolovatelně se zachvěla při zuřivém kvílení větru a dešťových kapkách narážejících do okenní tabulky. Přicházel *odporný den s příšerným počasím*.

Těžce si povzdechla, když se podívala na všudypřítomný nepořádek, a pustila se do sbírání rozházených fotografií, které za těch pár měsíců

s Chasem nastřádala. Nevěděla, co to o ní vypovídá, ale nedokázala se donutit k tomu, aby je vyhodila. Místo toho je spolu s ostatními uzavřela do dřevěné krabičky, kterou položila vedle alba.

Zato desky, knihy a všechny ostatní věci z antikvariátů a bleších trhů dala do kartonové krabice mezi předměty, jichž se hodlala zbavit.

Nemohla za sebou přece po zbytek života kvůli vlastní sentimentalitě táhnout všechno, co od něj kdysi dostala.

> · + · <

Už deset minut seděla v autě zaparkovaném na druhé straně ulice a sledovala antikvariát. Nebyla si jistá, jestli je vůbec otevřeno. Ještě než vyjela z domu, zavolala paní Murphyové, aby se ujistila, že obchod stále funguje. Ta jí tvrdila, že ano, ale teď to nevypadalo, že by byl majitel uvnitř. Nezbývalo než vystoupit z auta a zjistit to.

Rozhodla se, že kartonové krabice prozatím nechá v autě, upravila si kabát, uhladila neexistující záhyby a rázným krokem se vydala k malé budově z červených cihel. Její motivací byl prostý fakt, že chtěla mít tuhle záležitost za sebou. Nejprve se podívala skrz výlohu, a přestože uvnitř neviděla žádný pohyb, přistoupila ke dveřím, aby se stoprocentně ujistila, že tam pan Barnett není.

Vzala za kliku, a když dveře nepovolily, zkusila do nich zatlačit. Vzpomněla si, že před lety s nimi majitel měl často problémy, a tak pokus pro jistotu ještě několikrát zopakovala.

„To, že se dveře neotevřou, obvykle znamená, že je obchod zavřenej. Cloumání s nimi vám nepomůže," ozval se za jejími zády hlas se špetkou ironie a komentoval její pro nezaujatého diváka poněkud potrhlou snahu.

Josephine však na obsahu poznámky ani v nejmenším nezáleželo. *Znala* hlas, který si z ní utahoval. Mrazivé zjištění, kdo za ní stojí, ji na okamžik připravilo o schopnost pohybu.

Měla pocit, jako by ji probodl ledový rampouch. Zmrazil veškeré její nervové buňky i krev proudící v jejích žilách a proměnil ji v ledovou

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy (Bez)vadní 2 – Připomeň mi naši minulost**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.